

Tornai József

A leghűtlenebb szerető

*Egy ünőagancsot, egy fácánszárnytollat
őrzök az íróasztalomon,
hogy minden nap eszembe jusson
a harminc évvel ezelőtti
haraszi vadon.*

*Mikor még tele volt fecskékkel a homokpart,
és a rókák kórusban ugattak éjjelenként.
Tíz és tíz sárgarigó üdvözölte a hajnalt,
aranyfüttyük elnyomta a fenyők fölött
áthúzó vadászgépek fenyegetését.*

*Fogolyfiókákra találtam egy nyárfabokor tövén,
és megmentettem az éhhaláltól egy kutyát:
egy hete szenvedett fához láncolva szegény.
Hálája nagyobb volt, mint amit az ember
estelente érez a kelő telihold iránt.*

*Mert a Hold mindig a halál fonsége volt.
Olvasnom lehetett a sugallatánál,
és el is felejtettem az örökélet-vágyat,
míg egy nagy madár panaszkodva átszállt
a füstnyílás felett. Milyen hírt hozott?*

*Hol vagytok, évek, évtizedek,
hol vagytok, szél- és esőrohamok?
Kis akáctűz. Csak hallgattam az esőcseppeket.
Hol vagy, élet? Nem tudtam, hogy
te vagy a leghűtlenebb szerető,
nem tudtam, hogy én vagyok elárulód.*

Hirdetve törvényt

*Fogyatkozunk, de nem fogyunk el,
ezt a tényt forgattam éjjel,*

*ezt a fényt láttam örömmel
öreg koponyám hajlatában,*

*mert ki ne ujjongna, ha érzi:
lesz még időnk, száz és száz évnyi,*

*élni, fonnyadni, újra élni:
anyánk nyelvén írni, beszélni*

*s fogódzni Bethlen Gáborokba,
jövőök nem fogyó illatában*

*kérdés-özönre válaszolva,
múlt sötétjébe visszanézni,*

*varázsolni, ha nem önként
szórja Napom a verőfényt,*

*elmém fáján, amíg megérett
a gyümölcshús, hirdetve törvényt:*

magyar szív: a magyar örökség.

Életed helyén

*Sajnálom magam, hogy meghalok,
ha már nem leszek azonos azzal,
ki vérző szemmel tébolyog az erdőben,
hova beleszülte a mindenség bujasága.*

*Legyünk szabadok, ha nem is lehetünk
azok, csak foglyok, ketrec-madarak,
kik csupán az égi mechanikával együtt
röpülhetünk valahova, hol minden szép
és semmi sem a mienk: az idő, a tengelyéről*

*lecsavarodó év, az évadok színjátszó kötele.
Meddig ég a fény, meddig énekelnek
a villámok, ha már visszabújt felhőibe
a vihar, életed helyén iszapos árvizek sírnak?*

Az ausztrál

*Eső soha nem fúj,
a szél nem esik.
Jobb keze megújul,
a bal öregedik.
Erszénye csecsemőt
ellik arany helyett.
A gumifaerdők
labdát készítenek.*

*Déli verőn perzselt
gyík a vacsora.
Az ausztrál embert
eszi a foga.
Ha azt hinnéd, néger,
sötét éjszaka,
pedig heves fényjel
szeme sugara.*

*Kiugrik. Tó partján
hal, kit ingerel?
Hosszú csőfurulyán
játszik, énekel.
Arcot karcól, mázol,
teremt ünnepet,
mérgekígyó-nyálból
mágikus eget.*